

Sygn. akt VIII C 1197/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko D. O.

o zapłatę kwoty 517,50 zł

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie.

Sygn. akt VIII C 1197/19

UZASADNIENIE

W dniu 11 kwietnia 2019 roku powód (...) S.A. z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanej D. O. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 517,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem kwota wynika z wystawionego wezwania do uiszczenia opłaty dodatkowej oraz opłaty za podróż w związku z podróżowaniem przez pozwaną środkiem komunikacji bez ważnego biletu. Wysokość opłat została naliczona w oparciu o przepisy taryfowe obowiązujące u powoda. Powód wyjaśnił ponadto, że przedstawił pozwanej propozycję uregulowania należności zredukowanej do sumy kwot opłaty taryfowej oraz 25% kwoty opłaty dodatkowej pod warunkiem dokonania wpłaty w terminie 14 dni od daty przejazdu. Z możliwości tej pozwana nie skorzystała.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 4-5v.)

W dniu 17 kwietnia 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem. W jego treści wyjaśniła, że w zastrzeżonym przez powoda terminie wniosła opłatę dodatkową w kwocie 162,50 zł.

Postanowieniem z dnia 10 maja 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 6v., sprzeciw k. 7v., postanowienie k. 14)

Replikując na powyższe powód podtrzymał pozew w całości. Wskazał, że pozwana w terminie do dnia 12 czerwca 2018 roku uiszcza wyłącznie kwotę 162,50 zł, tymczasem wezwanie do zapłaty opiewało na kwotę 192,50 zł obejmującą obniżoną opłatę dodatkową – oraz opłatę taryfową. W konsekwencji powód był uprawniony do dochodzenia pozostałej do spłaty opłaty dodatkowej w wysokości 517,50 zł.

(pismo procesowe k. 13-14v., k. 25-26)

Na rozprawie w dniu 30 października 2019 roku pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 31)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 maja 2018 roku pozwana D. O. poprzez zajęcie miejsca w pociągu I. nr (...), zawarła umowę przewozu z (...) S.A. w W.. W trakcie podróży na trasie W. - B., pozwana została skontrolowana przez kontrolera biletów nr (...), który po stwierdzeniu, że podróżuje ona bez biletu, wystawił na pozwaną wezwanie do uiszczenia należności. W wezwaniu opłata za przejazd została ustalona na kwotę 30 zł, natomiast opłata dodatkowa: na kwotę 162,50 zł – w przypadku jej uiszczenia w terminie 14 dni, na kwotę 650 zł – w przypadku jej uiszczenia w terminie 21 dni.

(protokół k. 17, okoliczności bezsporne)

W dniu 12 czerwca 2018 roku, z zachowaniem 14-dniowego terminu, pozwana uiszcza na rzecz powoda kwotę 162,50 zł tytułem opłaty dodatkowej.

(potwierdzenie zapłaty k. 8, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne jedynie w zakresie kwoty 30 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie podlega oddaleniu.

W niniejszej sprawie niesporne było, że w dniu 29 maja 2018 roku pozwana podróżowała pociągiem IC nr (...) na trasie W. - B. bez ważnego biletu, w następstwie czego upoważniony do kontroli pracownik powoda wystawił na pozwaną wezwanie do uiszczenia opłaty za przejazd oraz opłaty dodatkowej. Wątpliwości nie budziło także, że w wezwaniu, o którym mowa, wskazano dwa terminy płatności, od dochowania których uzależniona została wysokość opłaty dodatkowej. I tak, w przypadku uiszczenia opłaty dodatkowej w terminie 14 dni wyrażała się ona kwotą 162,50 zł, natomiast w przypadku przekroczenia tego terminu, kwotą 650 zł, przy czym ostateczny termin zapłaty wynosił 21 dni. W przypadku opłaty za przejazd była ona stała niezależnie od terminu płatności i wynosiła zawsze 30 zł. Poza sporem pozostawało ponadto, że w dniu 12 czerwca 2018 roku, a więc z zachowaniem 14-dniowego terminu, D. O. uiszcza na rzecz powoda opłatę dodatkową w wysokości 162,50 zł.

Oś sporu ogniskowała się wokół ustalenia, czy powód, wobec nieuregulowania przez pozwaną opłaty za przejazd, był uprawniony żądać pełnej wysokości opłaty dodatkowej. W ocenie Sądu na tak postawione pytanie należy odpowiedzieć przecząco. Przypomnienia wymaga, że w myśl art. 33a ust. 3 ustawy Prawo przewozowe, w razie stwierdzenia braku

odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. W myśl zaś art. 33a ust. 6 ustawy, przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego może określić w regulaminie przewozu lub taryfie obniżenie wysokości opłaty dodatkowej w razie natychmiastowego jej uiszczenia lub w terminie wyznaczonym w wezwaniu do zapłaty. Dla porządku wskazać również należy, że zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 20 stycznia 2005 roku w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej, wysokość opłaty dodatkowej ustala się, biorąc za podstawę cenę najtańszego biletu jednorazowego normalnego stosowaną przez danego przewoźnika, jako 50-krotność tej ceny - za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu (tu 650 zł, wobec ceny najtańszego biletu na poziomie 13 zł). Jak wprost wynika z przytoczonego wyżej art. 33a ust. 6 ustawy Prawo przewozowe, obniżenie wysokości opłaty dodatkowej następuje w razie natychmiastowego jej uiszczenia lub w terminie wyznaczonym w wezwaniu do zapłaty. Co istotne przepis ten odnosi się wyłącznie do tejże opłaty, brak jest w nim odniesienia czy to do opłaty za przejazd, czy też manipulacyjnej, jako opłat, których uiszczenie warunkuje możliwość obniżenia opłaty dodatkowej. Taki zapis koresponduje zresztą w treści omówionego wyżej wezwania do zapłaty.

Powyższe implikuje jednoznaczną konstatację, iż sam fakt wniesienia w terminie wyznaczonym przez przewoźnika opłaty dodatkowej przesądza

o jej obniżonej wartości. Jest to zresztą oczywiste, skoro wyłącznie opłata dodatkowa może być miarkowana, natomiast opłata za przejazd zawsze podlega uiszczeniu w nominalnej wysokości. W konsekwencji, wniesienie przez pozwaną opłaty dodatkowej w kwocie 162,50 zł, bez uiszczenia opłaty za przejazd, było wystarczające do tego, aby sporna opłata pozostała na niższym, ustalonym przez przewoźnika poziomie. Wyraźnego podkreślenia wymaga również tym miejscu, że powód nie przedłożył obowiązującego u niego regulaminu, w konsekwencji brak jest podstaw do przyjęcia, że przesłanki naliczenia opłaty w niższej wysokości były inne, aniżeli określone w przytoczonym wyżej przepisie. Nie budzi zaś wątpliwości, że to powód winien wykazać powyższe, zgodnie bowiem z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. To zatem powód winien w przedmiotowej sprawie wykazać, że pozwana, dla skorzystania z możliwości wniesienia obniżonej opłaty dodatkowej winna uiścić w 14-dniowym terminie także opłatę za przejazd. Powinności tej powód nie zdołał jednak sprostać. Oczywiście Sąd dostrzega fakt, iż w wezwaniu do zapłaty w rubryce „razem” oraz „do zapłaty”, przy terminie płatności 14 dni widnieje kwota 192,50 zł, zaś przy terminie 21 dni kwota 680 zł, zapis ten w ocenie Sądu nie oznacza jednak, że w przypadku nieuiszczenia w terminie 14 dni kwoty 192,50 zł, do zapłaty pozostaje kwota 680 zł wobec tego, że jedyną zmienną w zależności od czasu płatności pozostaje opłata dodatkowa. Powód zdaje się całkowicie pomijać fakt, iż na w/w łączne kwoty składają się określone, odrębne od siebie jednostkowe należności. Dla każdej z nich przewidziany został termin płatności oraz – w przypadku opłaty dodatkowej – także jej wartość uzależniona od tego, w jakiej dacie zostanie uiszczona. Innymi słowy zapis, że w terminie 14 dni uiszczeniu podlega kwota 192,50 zł odczytywać należy w ten sposób, że w terminie tym uiścić należy jednostkową opłatą za przejazd (30 zł) oraz jednostkową opłatę dodatkową (162,50 zł). W przypadku, gdy pasażer uiści wyłącznie opłatę dodatkową do zapłaty pozostaje zatem li tylko kwota 30 zł, nie zaś kwota 30 zł powiększona o brakującą część nieobniżonej opłaty dodatkowej. Powtórzyć należy, że przepis art. 33a ust. 6 ustawy, przewidujący delegację dla przewoźnika w zakresie możliwości obniżenia opłaty dodatkowej, uzależnia tę możliwość wyłącznie od jednej przesłanki, tj. od daty uiszczenia opłaty dodatkowej. Nie budzi najmniejszych wątpliwości, że gdyby ustawodawca chciał uregulować powyższą kwestię w inny sposób, w tym w sposób przedstawiany przez powoda, znalazłoby to odzwierciedlenie w treści w/w przepisu. Skoro jednak ustawodawca tego nie uczynił, nie do obrony jest forsowana przez powoda koncepcja, zwłaszcza, że na jej poparcie nie przedstawił on żadnych dowodów, w szczególności nie złożył do akt sprawy regulaminu przewozu osób, rzeczy

i zwierząt przez spółkę (...) S.A., który to dokument, zgodnie z twierdzeniami powoda podniesionymi w pozwie, normuje kwestie uiszczania opłat dodatkowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd przyjął, że wobec uiszczenia przez pozwaną w wyznaczonym 14-dniowym terminie kwoty 162,50 zł tytułem opłaty dodatkowej, obciąża ją jedynie kwota 30 zł tytułem opłaty za przejazd. W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 30 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.